

ת"פ 1617/01/17 - מדינת ישראל נגד אהרון ארצי

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 1617-01-17 מדינת ישראל נ' ארצי
בפני כבוד השופטת טל לחיאני שהם

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד עמית חומרי
נגד
אהרון ארצי
המאשימה
ע"י ב"כ עוה"ד גיספאן אבשלום
הנאשם

הכרעת דין

כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי **סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**"), וכן ביצוע עבירת חבלה במזיד ברכב, עבירה לפי **סעיף 413 לחוק העונשין**.

מכתב האישום עולה כי ביום 09/11/15 בשעת צהרים, נסע המתלון ברכבו. באותן הנסיבות, עמד הנאשם בסמוך לכביש, חסם נתיב הנסיעה של רכב המתלון, והורה לו לעצור.

משעצר המתלון ולאחר חילופי דברים בין השניים, תקף הנאשם את המתלון, בעודו ישוב ברכבו, בכך שהכה אותו בפניו באגרופים ושרט אותו בפניו.

בנסיבות המתוארות, החל המתלון בנסיעה מן המקום, והנאשם סובב את הגה רכבו של המתלון וגרם לו בכך לסטות לעבר אבן השפה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, נגרמו למתלון חבלות של ממש בדמות שריטות מדממות ממצחו, שריטות באפו ובלחיו ונפיחות בשפתיים.

כמו כן, נגרם נזק לצמיג רכבו של המתלון בשווי 3,276 ש"ח.

מענה לכתב האישום

עמוד 1

2. במענה מיום 23/10/17 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו, בכתב האישום.

הנאשם אישר כי עצר את רכבו של המתלונן וביקש ממנו לא להמשיך לנסוע ברכב כיוון שמעבר רכבים במקום גורם להצפת חנותו, וכן אישר כי התנהל דין ודברים בינו לבין המתלונן, אך הכחיש כל אלימות כלפי גוף או רכוש.

ניתוח הראיות והכרעה

3. ע"ת 2, **מר עופר ביתן**, (להלן: "המתלונן") העיד באשר לאופן קרות האירוע עדות מהימנה, תוך שענה לכל השאלות שנשאל בחקירה הנגדית.

בעדותו תיאר האירוע כך: **"... בדיוק בכיכר עמד הבחור ולא נתן לי לעבור, הוא אמר אתה לא עובר כי המים מציפים את המקום... פתחתי את החלון לשאול מה הוא רוצה והוא הכניס את הידיים והיכה אותי וגרם לי חבלות בגוף ובראש, הסיט לי את ההגה ונכנסתי עם האוטו באבן השפה ונגרם לי נזק לג'נט ולצמיג..."** (עמוד 13 שורות 1-7).

המתלונן פירט החבלות שנגרמו לו כתוצאה מהתקיפה - שריטות בעיניים, בראש, נפיחות בשיניים ובשפה התחתונה (עמוד 13 שורות 14-18).

חבלות המתלונן תועדו בצילומים שנערכו ביום האירוע במשטרה (ת/א 3 - ב).

עיון בתמונות אלה מעלה כי המתלונן הגיע למשטרה כשעל פניו מספר שריטות במצח, באף ובצדי לחיו וכי הייתה נפיחות בשפה התחתונה של המתלונן.

תיעוד רפואי שהוגש, אף הוא מחזק גרסת המתלונן.

ת/1 - הפניית רופא המשפחה של המתלונן לבית החולים מעלה כי יום למחרת האירוע, ביום 10/11/15, נבדק המתלונן לאחר שהתלונן על כך ש"בזמן עבודה קיבל מכות בגוף כולל ראש, מרגיש סחרחורת, כאב ראש וחרדה, פצעים בפנים ופה שטף דם".

העובדה כי רופא המשפחה סיווג האירוע כתאונת דרכים אין בה כדי להעלות או להוריד ממהימנות המתלונן, והעובדה כי בתיאור האירוע ציין הרופא "מכות בגוף" איננה עולה כדי סתירה היורדת לשורשו של עניין, שכן לאחר ציון העובדה כי קיבל מכות בגוף נכתב מיד "כולל ראש".

ת/7 - מכתב שחרור מבית החולים שיבא מעלה כי ביום 10/11/15 הגיע המתלונן לחדר מיון כשהוא מתלונן על כך **"שהותקף ונחבל בפנים וכעת הגיע עקב סחרחורת וכאבי ראש"**.

במסמך זה אין תיעוד לחבלות שתועדו יום קודם לכן בתמונות ובת/1 שכן נראה שהתיעוד הרפואי עסק בבדיקת האפשרות לחבלת ראש כתוצאה מהאירוע.

ודוק, במסמך זה אין כל התייחסות לאירוע כאל אירוע תקיפה כפי שטען המתלונן הן בפני רופא המשפחה והן בבית החולים.

באשר לנזק לרכב - הנזק לגלגל תועד ביום האירוע בצילום (ת/4). עיון בצילום מראה נזק בחישוק הגלגל ואין תיעוד לתקר בגלגל הרכב (שככל הנראה תוקן טרם ההגעה למשטרה).

בנוסף, הוגש מסמך המהווה הצעת מחיר לתיקון הגלגל מיום 01/06/16, ממנו עולה כי עלות התיקון לגלגל הייתה אמורה לעמוד על 3,276 ש"ח.

אבהיר כבר עתה כי לאור הזמן הרב שחלף בין מועד קרות האירוע להצעת המחיר, שלא ניתן לו כל הסבר, לא ניתן לקבוע קשר סיבתי בין האירוע לשווי הנזק.

בחקירה נגדית, המשיך המתלונן לתאר האירוע כפי שתיאר בתחילה, הבהיר כי הנאשם הכה אותו בשתי ידיו **(עמוד 18 שורה 17)** כ- 10 מכות אגרוף **(עמוד 18 שורה 15)**.

ניסיונות הסנגור להציג סתירות בעדות המתלונן לא צלחו שכן זה ידע ליתן הסבר לדקויות בהן לכאורה היו סתירות.

כך למשל ניסיון הסנגור להטיח בפני העד כאילו טענתו שנסע ישירות לפנצ'רייה לא נכונה כיוון שהוסיף מידע ולפיו עצר כדי לבחון הנזק **(עמוד 15 שורה 21 ואילך)**, וכן שאלות הסנגור בנוגע למצב חלון הרכב לאחר אירוע התקיפה **(עמוד 19 שורה 15-25)**.

המתלונן ידע אף להסביר השוני בהערכת הנזק מצדו אל מול המסמך ת/5 **(עמוד 23 שורות 3-7)**, וכן ידע ליתן הסבר מניח את הדעת מדוע לא התקשר למשטרה ממקום האירוע **(עמוד 22 שורה 11-16)**.

גם טענות ההגנה בדבר חוסר סבירות גרסתו של המתלונן אל מול ראיות נוספות לא צלחו.

כך למשל, באשר לעצירת הרכב על ידי המתלונן לצורך בדיקת הנזק - לטענת הנאשם, המתלונן לא יכול היה לעצור הרכב כדי לבדוק הנזק לגלגל שכן גובה המים על הכביש כיסה את הגלגל **(עמוד 36 שורה 20)**.

צפייה בדיסק שהוגש על ידי הנאשם **(נ/5)** מעלה כי הכביש אכן נראה מוצף במים, אך לא ניתן לקבוע מדיסק זה מה היה גובה המים ואם אכן המתלונן לא יכול היה לבדוק רכבו בסיטואציה זו.

באשר לנזק שנגרם אל מול מהירות נסיעתו - המתלונן אישר כי נהג במהירות איטית עת ארע הנזק לרכב, אך עמד על גרסתו לפיה הנזק שנגרם לגלגל הוא תוצאת האירוע, וכי לא יתכן שזה היה מצב הגלגל קודם האירוע, שכן לא ניתן לנהוג ברכב במצב זה, והעריך כי יתכן והגלגל פגע בבליטה במדרכה ובשל כך נגרם הנזק הרב (**22 שורות 19-26**).

במסגרת פרשת ההגנה הוגשה חוות דעת מומחה, **נ/6**, ממנה עולה לכאורה כי גרסת המתלונן, לפיה גלגל הרכב התפוצץ וחישוק הרכב היה עקום (**עמוד 22 שורה 25**), היא שקרית, שכן הנזק שנגרם לחישוק הרכב לא יכול היה להיגרם כתוצאה מנסיעה במהירות כה נמוכה.

עוד נקבע בחוות הדעת כי לאחר ביקור בזירה, המקום היחיד בו יכול היה לקרות הנזק המתואר הוא בסמוך לכיכר, מקום בו אף קיים מעקה בטיחות, דבר אשר היה מחייב אף פגיעה ברכב עצמו ולא רק בגלגלי הרכב.

על אף חוות הדעת המנומקת ועדותה של עורכת חוות הדעת בפני, אני סבורה שאין בה כדי להפריך גרסת המתלונן.

ראשית, עורכת חוות הדעת בעצמה ציינה כי לא יכלה ליתן חוות דעת מדויקת בהעדר הגלגל וחישוק הרכב, וכי חוות דעתה מבוססת על השערות.

ברי כי אין לבוא בטענות אל המומחית שלא בדקה המוצג, שכן זה לא נתפס כמוצג בתיק ורק תועד בתמונה, אך אין בכך כדי לשנות העובדה כי חוות דעתה מבוססת על השערות בעיקר (**עמוד 55 שורות 5-8**).

זאת ועוד, כאשר נחקרה בחקירה נגדית לא ידעה לציין על מה ביססה קביעתה באשר לסוג הנזק שנגרם לחישוק הגלגל, וזאת על אף שקיימת תמונה המתעדת נזק זה (**עמוד 56 שורות 11-12**).

מה גם שעורכת חוות הדעת טענה כי לצורך קביעותיה אין משמעות לסוג הנזק שנגרם לחישוק הרכב.

עורכת חוות הדעת עצמה ציינה כי בקטע הכביש בו ארע האירוע ישנה שפת מדרכה (צוינה כמדרכה שניה בחוות הדעת וסומנה בעיגול צהוב), שעד אליה יכול היה המתלונן לפתח מהירות מספיקה לצורך גרימת הנזק, אלא שבאזור זה קיים מעקה בטיחות שהיה אמור להותיר פגיעות גם ברכב עצמו ובכל מקרה למתלונן היה זמן תגובה מספיק כדי לשנות מנח ההגה (**עמודים 8-9**).

יצוין כי חוות הדעת נערכה למעלה משנתיים לאחר קרות האירוע, ולאחר שביקור במקום האירוע נערך רק ביום 23/03/18, וטענת עורכת חוות הדעת שלא נעשה כל שינוי בשטח (כדוגמת מעקה הבטיחות) התבססה רק על דברי הנאשם, דברים המהווים עדות מפי השמועה מאדם בעל אינטרס מובהק בתוצאות חוות הדעת.

זאת ועוד, בקביעותיה עורכת חוות הדעת התעלמה מהעובדה כי היה מדובר ביום גשום בו הכביש היה מוצף, דבר אשר משפיע על תנאי הדרך.

כך יוצא כי גם לפי חוות דעת ההגנה, גרסת המתלונן יכולה להתאים לפחות באופן חלקי לתנאי השטח, ועל כן אין בחוות הדעת כדי להפריך גרסת המתלונן ולקעקע מהימנות העד.

4. מעבר לעדות המתלונן, שכאמור הותירה רושם אמין על בית המשפט, העידה אמו, שהייתה נוסעת ברכב בעת האירוע. גם עדות זו יש בה כדי לחזק גרסת המתלונן ולא מצאתי כי יש בהבדלים בין העדויות כדי להשליך על מהימנות גרסתו של המתלונן.

5. ע"ת 1, גברת ביתן בתיה, אמו של המתלונן תיארה האירוע כך: "... היה מבול והוא אמר לנו שאנחנו לא עוברים, הבן שלי עצר את האוטו ופתח החלון ורצה להגיד לו שהוא רק מסתובב, נכנס דרך החלון ונתן לו בוקסים ומכות על החזה והעיניים על הפנים ושרט אותו על כל הפנים..." (עמוד 10 שורות 15-18).

כך יוצא כי העדה תיארה באופן דומה למתלונן את שאירע באירוע.

לשאלות בחקירה נגדית, שבה והבהירה כי הנאשם נתן למתלונן 7,8 בוקסים על הפנים, הכתפיים והצוואר (עמוד 11 שורה 14), וכן נתן לו בוקס בחלק התחתון בפנים, באזור הלסת והלחיים (עמוד 11 שורה 17 ו-19).

עדות זו תואמת את תיאור האירוע על ידי המתלונן שאף הוא תיאר מספר מכות אגרופ בפניו. המתלונן אומנם לא תיאר אגרופים בכתפיים ובצוואר אך כיוון שמדובר בתיאור הכאה בפלג הגוף העליון, תוך כדי אירוע מהיר וטראומתי, אינני רואה בהבדלים אלה כהבדלים היוורדים לשורשו של עניין.

בעדותה, הסבירה העדה כי לאחר אירוע האלימות החל המתלונן בנסיעה, וזאת לאחר שסגר חלון הרכב כשהנאשם יצא ממנו (עמוד 11 שורות 29-30).

ניסיון ב"כ הנאשם לטעון בעניין זה לסתירות בין העדים נדחה על ידי, שכן העדה תיארה סגירת החלון בסיום האירוע וגם המתלונן תיאר כי החל לסגור החלון בשלב זה.

6. כך יוצא כי גרסת המתלונן בבית המשפט הותירה עליי רושם אמין, לצד חיזוקים שנמצאו לה, כמפורט.

7. בשונה מעדות המתלונן, לא אוכל לומר כי גרסת הנאשם נראית בעיניי סבירה ו/או אמינה דיה.

הנאשם סיפר בחקירתו כי לו ולבת זוגו יש עסק ברחוב העבודה במקום בו בכל שנה ישנן הצפות. בשל כך, הוא ואשתו נוהגים לחסום הכביש במקרי הצפה באמצעות הרכבים שלהם (עמוד 33 שורות 26-30), וכי נהגים אחרים הגיבו בהבנה למצב ולא עברו בסמוך לחנותו. מה גם שעובדי עירייה ומשטרה ראו החסימה שביצע ולא העירו לו על כך (עמוד 34 שורות 1-4 וכן שורות 6-7).

עצם חסימת הכביש על ידי הנאשם והמסמכים שהציג (נ/3), המעידים על הנזק הכלכלי הרב שנגרם לו כתוצאה מההצפות, מעידים על כך שהנאשם היה נחוש למנוע מעבר כלי רכב בכיכר.

אציין בהערת אגב כי לא ברור מדוע הנאשם סבר כי בסמכותו לחסום כבישים גם אם מדובר בחסימה שנועדה למנוע פגיעה ברכושו. למיטב הבנתי, ישנם גופים שהוסמכו בחוק לערוך חסימות בכבישים כדוגמת משטרת ישראל.

לטענת הנאשם, כאשר המתלונן התקרב למקום הוא עצר אותו וביקש ממנו לעקוף מקום ההצפה והמתלונן אמר "אין בעיה" ונסע רברס. כל זאת תוך כדי שהנאשם מניח ידיו על חלון רכבו של המתלונן. באותו הזמן החל פתאום המתלונן לנסוע במהירות קדימה. כדי לא ליפול, הוא נאחז באוטו וככל הנראה בשל הניסיון לאחוז, בטעות, שרט את המתלונן. **(עמוד 34 שורות 8-17)**

עדות זו שונה במספר עניינים מהותיים ממה שתיאר הנאשם בחקירתו במשטרה.

בחקירה במשטרה לא תיאר הנאשם את נסיעת המתלונן לאחור **(ת/2 שורה 8-7 וכן שורה 15)**, וכן שונה גרסתו בעניין חשוב נוסף, שכן בעוד שבעדותו בבית המשפט טען כי בתחילה המתלונן הביע נכונות לנסוע בדרך אחרת, הרי שבמשטרה טען כי תגובת המתלונן לבקשתו הייתה כי ייסע לאט, דהיינו התכוון להמשיך ישר לתוך הכיכר אותה ביקש הנאשם לחסום **(עמוד 39 שורות 16-22)**.

זאת ועוד, גרסת הנאשם איננה סבירה שכן אם הביע המתלונן רצון לנסוע לאחור ולצאת מהכיכר, איזו סיבה הייתה לו לנסוע פתאום קדימה במהירות בזמן שהנאשם נתלה על חלון רכבו?!

דווקא גרסתו של המתלונן כי ביקש להמשיך לנסוע קדימה לתוך הכיכר, על אף דרישתו של הנאשם, מתיישבת עם תיאור האירוע והרקע לו - רצונו של הנאשם למנוע בכל דרך כניסת רכבים לתוך הכיכר על מנת להגן על רכושו.

8.לא זו אף זו, באשר לאופן קרות האירוע, **עד ההגנה, מר מדמוני**, מתאר סיטואציה בה הנאשם כבר עזב את רכבו של המתלונן וכשראה שזה ממשיך לנסוע קדימה לעבר חנותו, רץ לעבר הרכב כדי לעוצרו **(עמוד 44 שורה 21)**.

בחקירתו הנגדית אישר העד פעם נוספת כי הנאשם רץ על מנת לתפוס למתלונן את ההגה **(עמוד 44 שורה 21)**.

ודוק, גרסה זו מתאימה יותר לסיפור הרקע לאירוע ומתיישבת דווקא עם גרסת המתלונן.

בגרסה זו של עד ההגנה יש כדי להפריך טענת הנאשם כאילו ניסה להיאחז על מנת למנוע נפילתו, שכן מדברי עד ההגנה עולה כי הנאשם כבר ניתק מגע עם רכב המתלונן עת זה החל בנסיעה **(עמוד 42 שורות 5-12)**.

9. הנאשם בחקירתו טען כי כיוון שעמד משמאל לרכב, ליד חלון הנהג, ככל שהיה מסיט את ההגה, הוא היה צריך להסיט הרכב שמאלה ולא ימינה **(עמוד 35 ושורה 27-28)**.

אלא שאדם העומד משמאל לרכב יכול למשוך אליו ההגה כמו שגם יכול לדחוף ממנו הרכב. דווקא העובדה כי הנאשם טוען שהמתלון המשיך בנסיעה, תוך שהוא עומד משמאל לרכב, מתיישבת עם גרסת המתלון שהנאשם ניסה להרחיק ממנו הרכב ולמנוע כניסתו לתוך הכיכר.

זאת ועוד, בחקירתו הנגדית לא שלל הנאשם את האפשרות לפיה במהלך ניסיון אחיזתו אף נגע בהגה רכב המתלון **(עמוד 43 שורות 19-23)**, דבר שיש בו כדי לחזק גרסת המתלון דווקא.

10. עדת הגנה, **הגברת ברטי רינה**, בת זוגו של הנאשם, העידה כי ביום האירוע היא והנאשם חסמו את הכביש בשל ההצפות. העדה תיארה כי ראתה שהנאשם עצר את המתלון ודיבר איתו דרך החלון ו'פתאום' הנהג נסע אחורה ו'פתאום' נתן גז' וגרר את הנאשם תוך כדי נסיעה **(עמוד 47 שורות 15-21)**.

עדה זו אישרה למעשה גרסת הנאשם לפיה הנאשם נשען על חלון רכב המתלון תוך כדי נסיעת המתלון **(עמוד 49 שורות 1-7)**.

אלא שכאמור, דווקא עד ההגנה, מר מדמוני, שהוא עד אובייקטיבי יותר, סתר גרסת ההגנה של הנאשם ולפיה נשען על חלון רכבו של המתלון גם כאשר זה החל בנסיעה.

11. כשאלה פני הדברים, אני קובעת כי גרסת עדי התביעה אמינה יותר ועדיפה.

12. מחדלי חקירה -

1. אי איתור עדים נוספים - מתלונת המתלון עולה כי ביום האירוע היו נוכחות בקרבת מקום 2 נשים אך לא נעשו ניסיונות לאתרן. המתלון העריך כי לא ראו האירוע, אולם לא ברור כיצד הסיק מסקנה זו **(עמוד 17 שורות 23, 25, 9)**. כך יוצא כי לכאורה היה מקום לאתרן, אלא שמעבר להיותן נשים לא היה כל פרט זיהוי לנשים אלה שיכול היה להוביל לאיתורן **(עמוד 30 שורה 10)**.

הנאשם טען כי במקום היו עדי ראיה נוספים (ככל הנראה עובדי עירייה) ולא נעשה כל ניסיון לאתר עדים אלה. יתכן ולאור היותם עובדי עירייה היה קצה חוט שהיה יכול להוביל לאיתורם, אך נראה כי אין במחדל זה כדי להוביל לזיכוי הנאשם שכן במהלך החקירה נחקרו לפחות שני עדים נוספים לאירוע, מעבר למתלון ואימו **(עמוד 32 שורה 27)**.

2. לא נעשה ניסיון לצאת לזירת האירוע כדי לבדוק גרסאות המעורבים והיתכנות הנזק לרכב כתוצאה מהאירוע. אכן, בתיק שכזה במצב אופטימלי מן הראוי היה ששוטר יצא יחד עם אחד המעורבים לזירה לצורך תיעוד בזמן אמת. עם זאת, תיעוד הזירה נעשה באופן חלקי שכן אחד המעורבים ערך שרטוט אשר נתפס כראיה בתיק (ת/6), ואין במחדל זה כדי להשליך על ממצאי המהימנות שנקבעו.

13. סוף דבר, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות בכל הנוגע לעובדות המפרטות את קרות האירוע, אם כי לא הוכיחה שווי הנזק שנגרם לרכב המתלונן.

14. משכך, אני מרשיעה את הנאשם בביצוע עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש וביצוע עבירת חבלה במזיד ברכב.

ניתנה היום, כ"ב חשוון תשע"ט, 31 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים